

helt urimelige sådanne mistanker måtte være. Og det er sådan set baggrunden for, at regeringen har besluttet at fremsætte et forslag til ændring af folketingsvalgloven.

Når vi så alligevel ikke kan støtte beslutningsforslaget, hænger det jo sammen med, at regeringen på to væsentlige punkter ikke kan støtte den måde, som der i beslutningsforslaget lægges op til at et nyt organ skal udformes og sammensættes på. Jeg ved ikke, hvor centralt det er for forslagsstillerne. Jeg håber jo sådan set, at forslagsstillerne vil ende med at støtte regeringens lovforslag, når det kommer til behandling i salen i næste samling.

Men der er altså et par punkter, jeg vil sige noget om. Det ene er jo det åbenlyse, at vi ikke kan støtte forslaget om, at man nu skal oprette endnu et nyt nævn. Vi tror, at en bedre vej er at udvide kompetenceområdet for det eksisterende Valgretsnaevn, som tager stilling til sager om optagelse af udenlandsdanskere på valglisten til folketingsvalg, og at tillægge det nævn kompetencen også i disse sager.

Det er jo et nævn, som er etableret, og som består af en dommer som formand, en kyndig i statsforfatningsret samt en embedsmand fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet, og det vil være en relevant sammensætning i sager om godkendelse af partinavne.

For det andet lægges der jo i beslutningsforslaget her op til, at retschefen ved Folketingets Ombudsmand skal være formand for et såkaldt uafhængigt organ. Det synes jeg sådan set er en lidt problematisk fremgangsmåde, idet det vil være at stille Folketingets Ombudsmand i en uheldig dobbeltrolle. Vi kan jo ikke have, at ombudsmandsinstitutionen skal føre tilsyn med et organ, som Ombudsmanden selv sidder i, så jeg tror sådan set, at regeringens metode er mere hensigtsmæssig.

Så er der et andet element i beslutningsforslaget – sådan set vel et tredje element, hvis vi skal være lidt systematiske – som går på spørgsmålet om at indføre en absolut sagsbehandlingsfrist på 6 uger. Jeg har såmænd ikke noget imod ideen om at kunne sagsbehandle inden for 6 uger, det forekommer da fint og hensigtsmæssigt – 5 uger ville være bedre og 4 uger endnu bedre – men regeringen kan ikke støtte forslaget af principielle grunde.

Kl. 17.40

En absolut frist ville nemlig let kunne kolliderede med de forpligtelser, der følger af forvaltningsloven til at foretage en forsvarlig sagsbe-

handling. I sager om godkendelse af partinavne vil det f.eks. ofte være nødvendigt at foretage forskellige høringer for at oplyse sagen bedst muligt. Det vil typisk være høring af de eksisterende partier, hvor der er en forvekslingsrisiko i forbindelse med det partinavn, der ansøges om. Der kan også opstå nogle principielle spørgsmål i forbindelse med behandling af sagerne, som kan kræve længere tid i behandlingen. Så at opsætte sådan en ultimativ sagsbehandlingsfrist tror jeg ikke er vejen frem.

Jeg vil i stedet, og regeringen vil i stedet overveje frem til fremsættelse af lovforslaget i næste samling, om man eventuelt skulle indføre en adgang for formanden for nævnet til at træffe afgørelser i de sager, hvor der ikke er en forvekslingsrisiko med eksisterende partinavne, altså en formandsbemyndigelse, som kunne skabe en smidig sagsbehandling. Og så er jeg i øvrigt enig i, at man generelt altid skal have fokus på sagsbehandlingstider.

Så er der endelig allersidst jo et element, der vedrører vurderingen af forvekslingsrisikoen i forbindelse med partinavne, som regeringen heller ikke kan støtte. Som jeg har forstået forslaget, ønsker forslagsstillerne, at der fremover ved vurderingen af, hvornår der er risiko for forveksling med eksisterende partinavne, ikke alene skal sættes fokus på de eksisterende partiers officielle navne, som er de navne, der anføres på stemmesedlerne, men der skal også lægges vægt på risikoen for forveksling med de navne, de eksisterende partier er kendt for i det daglige. Forslagsstillerne finder således, at der skal ske en skærpeelse af ministeriets praksis i vurderingen af forvekslingsrisikoen i forbindelse med partinavne.

Jeg synes, det er naturligt at tage udgangspunkt i, hvad der står i selve bestemmelsen i folketingsvalgloven. Det følger af § 13 i folketingsvalgloven, at et nyt parti ikke kan få godkendt et navn, som kan give anledning til forveksling med andre partiers navne. Det er altså selve navnet, der skal vurderes. Ministeriet tager derfor, som praksis er i dag, udgangspunkt i det pågældende opstillingsberettigede partis officielle navn, det vil sige det navn, som partiet er anført med på stemmesedlerne.

Baggrunden for bestemmelsen om, at nye partinavne ikke kan godkendes, hvis der skønnes at være forvekslingsrisiko med eksisterende partiers navne, er, at ministeriet skal sikre, at der i alle forhold omkring valg til Folketinget over for vælgerne hersker den størst mulige klarhed.